

Zavalení knihami

Knihy, které Eda vyskládal do vysokých sloupců, se na ně zřítily. Několik minut se děti ani nepohnuly, i když je knihy zavalily. Co když hluk z půdy někdo zaslechl a půjde se sem podívat? Určitě by dostali poznámku do žákovské knížky. A co hůř, ještě by si někdo mohl myslet, že přišli krást!

Zvířený prach zvolna ušedl a dveře zůstávaly zavřené. Žádné kroky ani hlasy se po schodišti neblížily.

„Edo,“ zašeptala konečně Zorka a pomalu se začala soukat zpod hromady. „Není ta práce mezi knihami poněkud nebezpečná?“

„To si piš!“ vážně přikývl knihožrout a začal zjišťovat, jestli se nikomu nic nestalo. „Lidé neradi vyhazují knihy. Ani když jsou

Zasypala nás
knižní lavina!

staré a nikdo je čist nechce. Proto je hromadí na místech, jako je tahle půda. My s tím pak máme jenom starosti.“

„Ale to je přece jasné, že knihy se nevyhazují,“ oprášil se Aleš a začal rovnat rozházené knihy zpět na hromádku.

„Tak to mi řekni proč?“ opáčil Eda. „V městské knihovně se všichni ženou k novým knížkám. A víš, co nám knihožroutům dá za práci udržovat knihy v dobrém stavu? Knihovna není muzeum. A co se líbilo před sto lety, nemusí dnes čtenáře vůbec zajímat.“

„Já nevím, jestli by s tím pan učitel Ježek souhlasil,“ mračila se Zorka.

„Souhlasil! To vím na beton,“ nepřipouštěl si pochybnosti knižní skřítek. „Proč by vám jinak zadal ke čtení úplné novinky?“

„No, tak paní učitelka Snížková by jistě byla proti,“ postavil se za kamarádku Aleš, ale už si tolik jistý nebyl.

„Aleši, vždyť právě paní učitelka Snížková sem nechala tyhle staré knížky z kabinetů odnést! Sám jsi jí pomáhal.“

Vtom se malému detektivovi rozsvítilo v hlavě! Vzpomněl si, jak paní učitelka rozčileně telefonovala, zatímco on s ostatními kluky tahali bedny na půdu.

„A já vám říkám, že to musí z kabinetů pryč! Potřebujeme moderní školní knihovnu a já ji vydupu ze země, i kdyby to mělo být to poslední, co pro tuhle školu udělám!“

Jak je kniha stará?

Škola zvolna utichala. Trojice půdním vikýřem sledovala, jak holky a kluci odcházejí s rodiči ze školní družiny. Šestáci odfrčeli na kolech a podle směru to vypadalo, že se staví na koupališti. Čtvrtáci běželi na skautskou schůzku. Devátáci se loudali do parku, kde si vždycky posedají na lavičky a hodiny řeší nesmrtelnost chrousta. Aspoň tak to žákům druhé třídy mnohdy připadalo.

„Tak, a co teď?“ zeptala se Zorka a na čele se jí leskly krupěje potu. Na půdě bylo dusno a horko, skoro jako v sauně. „Sedíme na hromadě starých vyřazených knih. A nenarazila jsem na žádnou, která by byla mladší třiceti let. Takže knihy, které hledáme, jsou jinde.“

„Počkej, to mi vysvětlí,“ otíral si Aleš zaprášená skla brýlí do pruhovaného trika. „Jak jsi poznala, kdy knížky vyšly?“

„Snadno,“ usmála se kamarádka. „Knihu jsem očichala.“

Chlapec to zkusil, ale jen se rozkuckal. Zelený Eda se rozesmál. „Vždyť ona tě tahá za fusekli. Takový nos na knihy máme jen my knihožrouti!“

„Tak dobře,“ souhlasila spiklenecky Zorka a chystala se vyjavit velké tajemství. „Přečetla jsem si to v tiráži.“ Vzala knížku, která ležela navrchu, a nalistovala na poslední stranu. „Tady máš všechno vypsané. Které nakladatelství knihu vydalo, v jakém roce to bylo, kdo ji napsal, kdo je autorem ilustrací a tak.“

Aleš sáhl po jiné a vyzkoušel to: „Aha. Rok vydání 1975. Spisovatel. Ten to napsal. Ilustrátor nakreslil. A co dělá odpovědný redaktor?“

„Odpovídá?“ zkoušela ho opět Zorka.

Pozverné rozprávky o myškách

Napsala Květoslava Slavičková
Ilustroval Arnold Černý

Hlavní redaktor Leopold Pšenička

Odporovčedný redaktor

V edici Pro divčí ouška

Odporovčedný redaktor
Vydalo nakladatelství Zrůžekvět

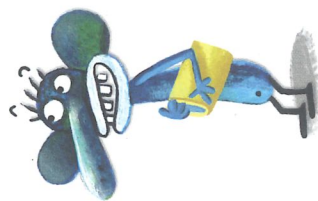
Praha 1917

„Spíše se zodpovídá nakladatelství a čtenářům,“ nechtěl Aleše trápit knihovnou. „Má za knížku zodpovědnost. Hlídá, aby v ní nezůstaly chyby, aby obrázky byly na správných stránkách, aby ji v tiskárně dobře vytiskli,“ vysvětloval Eda. „Ale teď vyrazíme najít tu novou knihovnu,“ cvrknul se do nosu.

„Na takové pátrání mám totiž nos!“

To je
krása!

Postupujte po čichu

Sešli z půdy a Eda nasál do velkých nosních dírek okolní pachy. Přivřel oči a vyrazil.

„Musíme postupovat potichu,“ držel si Aleš ukazováček před rty. „Nevíme, jestli ve škole ještě nejsou učitelé.“

Zorka přikývla, ale Eda jim vůbec nevěnoval pozornost. Pohyboval se jako v transu. Zastavoval se uprostřed chodeb, běhal po schodištích dolů a pak zase nahoru, a nakonec překvapivě ukázal na dveře od šesté B.

Potichu je otevřeli. Nikde nikdo. Aleš se Zorkou začali prohledávat nízké, pestrobarevně natřené skřínky, které byly rozestavené podél stěn.

„Jsou tu jen sešity,“ hlásila dívka a vzala jeden do ruky.

„A tedy mají uložené výkresy,“ ozval se Aleš z druhé strany místnosti a otáčel papírem, aby zjistil, jak obrázek patří. „Na tomhle je asi robot.“

„Já ale stále cítím knížky k nakousnutí,“ trval na svém knihožrout, kterého to ke skřínkám netáhlo. Popocházel mezi lavicemi a pomlaskával si, jako by se mu v puse sbíhaly sliny. Zorka ho bedlivě pozorovala.

„Už to mám!“ vykřikla. „Knižky jsou v lavicích!“

Ukázalo, že šestáci měli poslední hodinu ve třídě čtenářský klub a v lavicích nechali rozečtené knížky. Dva detektivové z druhé A opatrně některé vytáhli a zjistili, že na stránkách se to jen hemží čaroději, draky, vesmírnými loděmi a záhadami všeho druhu. Aleši a Zorce se to líbilo, ale přece jen to bylo čtení pro

Čichám, čichám
knížky knakousnutí!

pokročilejší čtenáře. Knížky byly tlusté a písmenka jako blešky. Ani tyhle knížky nehledají.

Vyrazili tedy opět do školních chodeb. Tentokrát si to Eda namířil směrem k jídelně. Pachu bylo ve vzduchu nepočítaně. Máslová vůně bramborových šišek s mákem se mísila s masitou vůní kuřat pečených na tymiánu. Kamarádům to opět připomnělo, že dnes mají hladový den. Svačinu snědl školníkův pes a oběd propásl. Knihozroutům možná knihy stačí, ale oni by už rádi zakousli i něco jiného než popsané stránky.

„Zkusíme to tady,“ Eda se náhle zastavil u nenápadných dveří. Nebyly nijak označené a samozřejmě byly zamčené.

Jenže když knihozrout zavětrí knihy, zámek ho nezastaví.

